

Ко то беше Кроу Расел?

Пише: Миодраг Зарковић
уторак, 06 октобар 2009 12:29

Стварно ме неће зачудити ако ускоро прочитам у "Блицу" да је Драган Бјелогрлић, а не Расел Кроу, играо главну мушку улогу у "Гладијатору". Ипак је прошло девет година од како је тај филм купио најважније Оскаре и светску славу, а девет година је превелики временски простор за меморију "Блицових" аналитичара. Ево, јуче су, на пример, за девету годишњицу петооктобарске револуције, подсетили своје читаоце на тадашњу промену власти. И, мајстори су успели да на две ударне стране у својим новинама направе ретроспективу у којој се – ни словом, ни бројем, ни мачкама – не помиње Војислав Коштуница! [\[1\]](#) Човек који је, за догађаје које "Блиц" у поменутом тексту описује и "анализира", важан колико и Расел Кроу за "Гладијатора".

Коштуничин противкандидат на изборима чији је исход и довео до револуције зато се помиње, именом и презименом:

"Демократска опозиција Србије је позвала грађане на протест под мотом *Србија у Београду* због непризнавања резултата избора за председника СР Југославије, одржаних 24. септембра, а на којима је кандидат ДОС-а освојио 2.470.304 гласова, а дотадашњи председник СРЈ Слободан Милошевић 1.826.799", подсећа своје читаоце "Блиц".

Милошевић је, дакле, поменут, за разлику од Коштунице (ако волите мистерије, прескочите остатак заграде – он је кандидат ДОС-а који је освојио скоро два и по милион гласова). Из чега се може закључити да су аутор текста и уредништво заборавили на њега, иначе би га, ваљда, навели. Осим ако Војислав Коштуница није изостављен из неког другог разлога, који нема везе са заборавношћу...

Исто тако, неће ме зачудити ни ако ускоро прочитам да је у ствари Милош Васић натерао Расела Кроуа да се обрачуна са злим римским императором у "Гладијатору". Јер, није то Васићу страно. Мислим, да тера људе да раде нешто за опште добро. У његовом прекјучерашњем осврту на пети октобар, који нам је понудио са страница "Данаса" [\[2\]](#), Васић открива своју, очигледно одлучујућу улогу у ондашњој промени

власти:

"Данас је тачно девет година од када смо оног једног човека без смисла за хумор извикали за председника Југославије. Тачније: Србије, јер су Црногорци остали одсутни духом, а Миланче Милутиновић се ионако *није важио*, што кажу деца кад се играју. Векови су од тад прошли и мутно се сећам да смо међеда једва за уши некако на крушку извукли. Није волео *револуционарн*
о насиље ",

присећа се Васић, чији би значај у постављању Милошевићевог наследника, ето, остао и даље прикривен, да сам Васић није решио да проговори после девет година (урођене скромности ради, Васић користи прво лице множине, па каже "извукли", али немојте да вас куртоазија заваља, ипак је он најзаслужнији за долазак "међеда Коштунице" на "крушку").

Узгред, велика је штета што Васића нико није позвао на "Фарму": какав би то ријалити шоу био, са човеком који извлачи међеде!

Исти лист, "Данас", објављује истим поводом и интервју са председником ЛДП Чedomиrom Јовановићем [\[3\]](#), који је јуче, опет из истог разлога, гостовао у ударном термину на РТС-у. Чисто да публика нема дилему ко је био главни тог петог октобра. Уз Милоша Васића, нормално.

И уз Зорана Живковића, бившег савезног министра унутрашњих послова и републичког премијера, кога бисмо заборавили у његовим виноградима да ових дана није искакао и из фрижидера, окривљујући погађате кога – међеда – за неиспуњена ДОС-овска обећања. Жарко Кораћ, Расим Љајић и Драгољуб Мићуновић једно време су се носили са Живковићем и успешно му парирали по броју гостовања, интервјуа и изјава поводом деветогодишњице петог октобра, али на крају су посустали, па је „други демократски премијер“ Србије (први после првог) ипак постао шампион овог јубилеја.

Нашло се, у петооктобарској носталгији, места и за Вељу Илића, па и Тому Николића и Ивицу Дачића. Сви су нам се јуче прошетали пред очима, подсећајући нас на дан када је Слободана Милошевића победио "кандидат ДОС-а".

Сви, осим – Војислава Коштунице.

То је врло речита слика Србије, девет година после великог изборног обрачуна Коштунице и Милошевића, два најзначајнија председника која смо имали између Јосипа Броза и Бориса Тадића. Слика у којој су судбине тадашњих такмаца Милошевића и Коштунице и даље необично повезане: првом не дају да умре, другом не дозвољавају да живи. Први мора да остане присутан у јавности, као вечито оправдање за све промашаје, лажи, преваре, пљачке, поразе и понижења која су нас снашла од петог октобра 2000. наовамо; други је практично протеран из јавности, како би председник Тадић могао помоћу "нити насиља" да повезује његове архивске изјаве са убиством Бриса Татона.

У ријалити шоу програму који се зове Србија, главне улоге у епизоди "Пети октобар" играли су Коштуница и Милошевић. Један је био главни позитивац, други ултимативни негативац. Зато бих, макар тиме прекршио Закон о информисању онаквим каквим га изгледа схватају "Блиц" и Б92, о годишњицама петог октобра више волео да чујем и прочитам шта има да каже Војислав Коштуница, него шта ми поручују живковићи, јовановићи, мићуновићи, илићи, љајићи, Милош Васић... Осим ако ме не убедите да оно ипак беше био Бјела што је на крају баладе распорио злог императора Комода.

[1] <http://www.blic.rs/politika.php?id=113875>

[2] http://www.danas.rs/vesti/dijalog/nasilje_.46.html?news_id=173403

[3] http://www.danas.rs/vesti/politika/evropsku_uniju_nam_i_dalje_nude_na_kasicicu_.56.html?news_id=173401